

vedtage det oprindelige Lovforslag uforandret. Ministeren er selv kommet paa det rene med, at det var vist bedst at lave det lidt om. Jeg skal ikke omtale de stillede Ændringsforslag, da jeg ikke kan tiltræde dem eller anbefale at stemme for dem. Kun eet Ændringsforslag vil jeg berøre, nemlig det første. Det lyder saaledes: 1) Som nyt sidste Punktum tilføjes: „Til Nedsættelse af Prisen for Levering af Gas, Elektricitet eller Koks fra kommunale Produktionsværker kan der ikke ydes Tilskud af Statskassen.“ Det vil altså sige, at naar Københavns Kommune gør det, som den nylig har gjort, nemlig giver tre Institutioner hver 10,000 hl Koks gratis, kan den ikke faa Statsstøtte hertil, det maa falde paa Kommunens egen Kasse. Jeg har udtrykkelig spurgt herom i Udvalget og blandt andet af Udvalgets Formand faaet det Svar: Nej, gør Københavns Kommune dette, kan den ikke faa Tilskud efter det Lovforslag, som er fremsat af Ministeren. Men hvis Kommunalbestyrelsen paa Frederiksberg, hvor man ikke har kommunalt Gasværk, træffer en lignende Beslutning, kan den faa Statstilskud. Maa jeg spørge, om dette ikke er en ret urimelig Ordning? Den er saa meget urimeligere, som Københavns Kommune, hvis den køber de Koks, den vil bortgive, hos dem, som forhandler dem, kan faa Tilskud hertil. Det forekommer mig, at Lovforslaget vedblivende ikke er tilstrækkelig gennemtænkt. Ordningen her er fuldkommen urimelig. Det maa imidlertid de om, som har sluttet sig til Lovforslaget, jeg vil blot i al Venskabelighed tillade mig at paavise, hvilke urimelige Konsekvenser ugenomtænkte Lovforslag kan føre med sig.

Indenrigsministeren (Rode): Da vi i Fjor i Folketinget paabegyndte Forhandlingerne under Økonomiske Politik i Landet under Krigen og senere hen, har i disse Spørgsmaal Højres Ordfører været det ærede Medlem for Københavns 4de Valgekreds (Schovelin) og Partiet Venstres Ordfører det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen). I Dag ser vi som Ordførere i disse samme Spørgsmaal det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) og det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup). Højre havde før denne Forhandlings Begyndelse skiftet Ordfører og overdraget Ordførerskabet til det ærede Medlem fra Frederiksberg, medens Venstre, først efter at Lovforslaget var gaaet i Udvalg, har foretaget sit Skifte. Disse Ord-

førerskifter er et Vidnesbyrd om, at de Veksler, som under Forhandlingerne i Januar i Aar blev udstedt, ikke ønskes indfriet af de to Partier: Højre og Venstre. Forhandlingen i Januar var fuld af en Række store Løfter, store Erklæringer, som de af de to Partier nu stillede Ændringsforslag fejler til Side. De Ændringsforslag, som de to Partier har stillet, gaar ud paa i høj Grad at begrænse Omfanget af de Foranstaltninger, som foreslaas, og at begrænse den Maade, hvorpaa Midlerne skal tilvejebringes. De kommunale Foranstaltninger begrænses, og navnlig ønsker Venstre Adgangen til Statstilskuddet begrænset. Denne overraskende Frontforandring i den økonomiske Politik, som de to Partier her har foretaget, maa jeg tillade mig at belyse. Det er nødvendigt for at kunne forstaa de stillede Ændringsforslags Betydning.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) har om sin økonomiske Politik — om hvilken han hidtil har erklæret, at den førtes paa Venstres Vegne — udtalt, at det var en Politik, der tilsigtede at regulere Priserne paa Levnedmidler ned, men blot paa en anden Maade, end Regeringen ved sine Maksimalprisforanstaltninger og øvrige regulerende Foranstaltninger har anvendt, idet han mente, at Staten, Samfundet, burde betale den nødvendige Pris for Varerne til Producenterne og derefter bære Tabet, ved at Varerne solgtes til en billigere Pris. I 1914—15 gentog det ærede Medlem dette flere Gange under Debatten om Kornspørgsmaalene. Han sagde, at han allerede tidligt i Prisreguleringskommissionen havde fremsat den Tanke, at Kommunerne skulde købe og være berettigede til at sælge til Underpris, og at Stat og Kommuner saa i Fællesskab skulde bære Tabet. Den Gang han talte, mente han for øvrigt, at det gunstige Øjeblik hertil var forpasset, men føjede saa til, at „nu maa det være Staten alene, der tager det hele paa sig, det vil blive en meget dyr Omgang for Statskassen, men det faar vi bære“. Ved samme Lejlighed gentog han, at det havde været klogere, om man havde fulgt hans Forslag om, at Kommunerne skulde købe og Staten være med til at bære Tabet. Men det var ikke blot i Fjor. Ved denne Sags første Behandling fastslog det ærede Medlem, at dette var hans Politik, og han gjorde det i øvrigt i fuld Tilslutning til nogle Udtalelser, han var fremkommet med ved Finanslovforslagets første Behandling. Han sagde ved første